

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **29 listopada 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Urszula Kocylowska
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska (spr.) SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **29 listopada 2012 r.**

na rozprawie

sprawyz wniosku **E. O.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **12 lipca 2012 r.** sygn. akt **IV U 592/12**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 858/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. decyzją wydaną 26 marca 2012r. przeliczył od 1 marca 2012r. wysokość pobieranej przez E. O. emerytury, obniżając jej wysokość poprzez ustalenie, że wnioskodawca legitymuje się na przestrzeni życia okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym 28 lat i 2 miesiące, w miejsce uwzględnionego uprzednio okresu składkowego wynoszącego 28 lat i 4 miesiące.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że „obniżenie świadczenia nastąpiło w związku z wykazaniem przez Zakład pracy Spółdzielnię (...) prawidłowego okresu zatrudnienia”.

Decyzją wydaną 19 kwietnia 2012r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy przeliczenia wysokości emerytury, powołując w podstawie prawnej art. 114 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, i stwierdzając, że nie przedłożył on żadnych nowych dowodów mających wpływ na wysokość świadczenia.

Powyższe decyzje, odwołaniami skierowanymi do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie, zakwestionował E. O. zarzucając, że niesłusznie organ rentowy zaniżył wielkość okresu składkowego o dwa miesiące, zmniejszając mu emeryturę. Odnośnie ostatniej decyzji, podał że nie posiada żadnej dokumentacji z okresu wykonywania zatrudnienia w (...) Hutach (...) w K., ponieważ została ona zniszczona przez pracodawcę, dlatego wnosi o ustalenie prawidłowej wysokości wynagrodzenia, przy uwzględnieniu dołączonych do odwołania świadectw racjonalizatorskich, w których został potwierdzony fakt wykonania projektów racjonalizatorskich, co wiązało się dla pracodawcy z oszczędnościami i co winno skutkować „jako nagrodę procentów doliczenie mi do emerytury”.

W odpowiedziach na odwołania pozwany organ rentowy wniósł o ich oddalenie, podnosząc że w związku ze zgłoszonym przez odwołującego wnioskiem o przeliczenie świadczenia w oparciu o przedłożone dokumenty m. inn. ze Spółdzielni (...) w S., zostały ujawnione rozbieżności dotyczące okresu jego zatrudnienia u tego pracodawcy, wynikające z różnic pomiędzy, danymi zawartymi w świadectwie pracy wydanym 30 czerwca 1987r. zalegającym na (k. 8 akt rentowych) z wynikającymi z treści zaświadczenia Rp – 7.

Rozbieżności te zostały, z inicjatyw organu rentowego wyjaśnione przez pracodawcę, który wydał nowe świadectwo pracy 26 marca 2012r., wykazując, że odwołujący pozostawał w zatrudnieniu w okresie od 18 marca – 31 maja 1966r., a nie jak wynikało to z wcześniejszego świadectwa pracy z daty 30 czerwca 1987, - od 15 marca 1966 – 31 lipca 1966. Powyższe ustalenie legło u podstaw wydania pierwszej zaskarżonej decyzji.

Druga decyzja - kwestionowana odwołaniem jest prawidłowa, gdyż przedłożone świadectwa racjonalizatorskie nie mogły stanowić podstawy do przeliczenia pobieranej emerytury, gdyż nie stanowią one nowych dowodów w sprawie.

Rozpoznając odwołania Sąd I instancji przeprowadził dowód z akt prowadzonych w sprawie wnioskodawcy przez stronę pozwaną, a także z jego przesłuchania w charakterze strony, a następnie wyrokiem wydanym 12 lipca 2012r. oddalił odwołania.

W uzasadnieniu wskazał, w pierwszej kolejności na niekwestionowane przez strony okoliczności dotyczące faktu pobierania przez odwołującego renty z tytułu niezdolności do pracy od 20 lipca 1987r., a następnie od 4 sierpnia 2003r. emerytury. Następnie szczegółowo opisał wydaną przez stronę pozwaną decyzję 28 września 2010r. przeliczającą wysokość pobieranej przez wnioskodawcę emerytury, akcentując iż wysokość jej została zwiększona poprzez zwiększenie okresu składkowego do 28 lat i 4 miesięcy, a także podwyższenie wppw do wartości 98,27%. W dalszej części Sąd podniósł, że „dnia 08.02.2012r. do ZUS wpłynął wniosek E. O. o przeliczenie świadczenia w oparciu o przedłożone zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z firm (...) S.A w J. oraz Spółdzielni (...) w S. zawierające wynagrodzenia wnioskodawcy za rok 1966. Z uwagi na rozbieżności, jakie występowały odnośnie okresu zatrudnienia wnioskodawcy w firmie (...) w świadectwie pracy z dnia 30.06.1987r. oraz w zaświadczeniu RP-7 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. uzyskał świadectwo pracy z dnia 26.03.2012r. Spółdzielnia (...) wskazała w nim, że wnioskodawca był zatrudniony w okresie od 18.03.1966r. do 31.05.1966r., a nie jak to wynikało ze świadectwa pracy z dnia 30.06.1987r. od 15.03.1966r. do 31.07.1966r. Z uwagi na to, organ rentowy w dniu 26.03.2012r. wydał decyzję, w której dokonał zmniejszenia uwzględnionego do ustalenia wysokości świadczenia wymiaru okresów składkowych z 28 lat i 4 miesięcy do 28 lat i 2 miesięcy. Kolejną decyzją z tego samego dnia (...) Oddział w J. odmówił wnioskodawcy prawa do przeliczenia świadczenia. E. O. odwołał się od tej decyzji a wraz z odwołaniem przedłożył do ZUS świadectwa racjonalizatorskie, w oparciu o które ponownie domagał się przeliczenia świadczenia. Decyzją z dnia 19.04.2012r. ZUS odmówił E. O. prawa do przeliczenia emerytury.

(dowody: decyzja ZUS z dnia 08.07.2003r.- k. 24 akt organu rentowego, decyzja z dnia 28.09.2012r. -k. 107 akt organu rentowego, świadectwo pracy z dnia 26.03.2012r.-k. 117 akt organu rentowego, zeznania E. O.- k. 29)

Odwołania E. O. nie są zasadne.

Błędne są twierdzenia odwołującego się, iż jego emerytura powinna być obliczona przez pomnożenie aktualnego (z 2012r.) średniego wynagrodzenia i wskaźnika wynoszącego 98,27%.

Jak stanowi przepis art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Po przedłożeniu przez E. O. dokumentów płacowych organ rentowy dokonał obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu i wyniósł on 98,27%, nie był więc wyższy od poprzednio obliczonego, wynoszącego 98,27%. (Brak było możliwości wyliczenia wskaźnika w oparciu o kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przeliczenie emerytury ponieważ wnioskodawca od dnia 20.07.1987r. był uprawniony do renty).

Dlatego też prawidłowa była decyzja ZUS z dnia 26.03.2012r. o odmowie prawa do przeliczenia świadczenia.

Podobnie słuszna była decyzja organu rentowego z dnia 19.04.2012r. odmawiająca E. O. prawa do przeliczenia świadczenia bowiem przedłożone przez niego świadectwa racjonalizatorskie nie stanowiły nowych dowodów w sprawie.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. wobec prawidłowości decyzji organu rentowego, oddalił odwołania E. O..”

Wyrok powyższy apelacją do Sądu II instancji zaskarżył E. O. wnosząc o sprawiedliwe i rzeczowe rozpatrzenie jego sprawy. W uzasadnieniu sformułował te same wnioski, jakie zawierało odwołanie od decyzji, kwestionując niekorzystne przeliczenie jego emerytury, poprzez zmniejszenie o dwa miesiące okresu składkowego ustalonego do obliczenia jej wysokości, akcentując, iż pierwsze wydane przez pracodawcę świadectwo pracy zawiera prawidłowe dane o czasokresie wykonywania przez niego zatrudnienia. Dalej odniósł się do kwestii nieuwzględnienia dołączonych, zarówno w postępowaniu przed organem rentowym, jak i do odwołania wniosków racjonalizatorskich, dla celu przeliczenia pobieranej przez niego emerytury, poprzez jej podwyższenie, podając, że tego rodzaju podwyższenie emerytury winno stanowić rekompensatę za nieuwzględnione przy ustalaniu wysokości jego emerytury – wynagrodzenie, które osiągał w związku z wykonywaniem pracy w godzinach nadliczbowych, a którego to pracodawca (... Huty (...)) nie wykazał wobec zaginięcia dokumentacji płacowej.

Na rozprawie apelacyjnej 29 listopada 2012r. wnioskodawca zgłosił wniosek o przeliczenie pobieranej emerytury z uwzględnieniem jego wynagrodzenia uzyskanego w kolejnych 10 - ciu latach przypadających na okres od

1977 – 1986r.

Sąd II instancji zważył co następuje:

Apelacja jest całkowicie pozbawiona racji dlatego podlega oddaleniu.

Wydany bowiem przez Sąd I instancji wyrok zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie, pomimo braku w jego uzasadnieniu odniesienia się do decyzji wydanej przez organ rentowy 26 marca 2012r.

Uzupełniając w tym miejscu ten brakujący wywód Sądu I instancji, przyjdzie z całą stanowczością stwierdzić, że postąpienie organ rentowego dotyczące weryfikacji wielkości okresu składkowego zasługuje na aprobatę. Organ rentowy bowiem uzyskał nowy dowód, w rozumieniu art. 114 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. (tekst jedn. Dz U z 2009, nr 153, poz. 1227 ze zm.), a mianowicie zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na stosownym druku Rp-7 wydane przez pracodawcę wnioskodawcy - Spółdzielnię (...), w którym został zamieszczony zapis, że był on zatrudniony od 18 marca – 31 maja 1966r. i w związku z odmienną jego treścią dotyczącą tej właśnie kwestii, w porównaniu do wynikającej z treści świadectwa pracy zalegającego na k. 8 akt rentowych prowadzonych w sprawie wnioskodawcy – zażądał jej wyjaśnienia.

Rezultatem tego postępowania było pismo Spółdzielni (...) skierowane do strony pozwanej 26 marca 2012r. wyjaśniające ostatecznie czasokres zatrudnienia wnioskodawcy, który anulował wydane w 1987r. świadectwo pracy stwierdzając, że wnioskodawca pozostawał w zatrudnieniu od 18 marca – 31 maja 1966r. (pismo wyjaśniające k. 128 akt emerytalnych).

Domaganie się zatem przez odwołującego zmiany decyzji weryfikującej staż poprzez korektę okresu składkowego o dwa miesiące jest nieuprawnione, i dlatego zasadnie Sąd oddalił odwołanie od decyzji, którą organ rentowy wydał 26 marca 2012r.

Tut. Sąd orzekający, w pozostałym zakresie akceptuje ustalenia Sądu I instancji i przyjmuje jako swoje, co odniesione zostało do przedłożonych przez odwołującego, tak w postępowaniu przed organem rentowym, jak i dołączonych do odwołania świadectw racjonalizatorskich, nie stanowią one dowodu płacowego, który mógłby posłużyć ustaleniu wysokości wynagrodzenia i w konsekwencji skutkować przeliczeniem świadczenia emerytalnego.

W tym miejscu wypadnie jedynie przywołać treść § 21 rozporządzenia MP i PS z 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. Nr 237 , poz. 1412) w myśl którego: środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa **lub inny dokument** na podstawie którego można ustalać wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Dodać zatem jedynie należy, że świadectwa racjonalizatorskie, jak również dołączone do nich karty projektu wynalazczego, nie są dokumentami o jakich mowa w przywołanym wyżej przepisie, gdyż w oparciu o zapisy w nich zawarte nie istnieje możliwość ustalenia wysokości wynagrodzenia, i co oznaczać musi w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, jednoznaczne stwierdzenie, że nie mogą stanowić podstawy do przeliczenia świadczenia, o czym prawidłowo rozstrzygnął w ostatniej wydanej w sprawie wnioskodawcy decyzji (19 kwietnia 2012r.) organ rentowy, i które to stanowisko słusznie zaaprobował Sąd I instancji.

Kwestionowanie w apelacji tego sposobu rozstrzygnięcia nie mogło, z przyczyn wyżej naprowadzonych, znaleźć akceptacji.

Odnosząc się końcowo, na marginesie do zgłoszonego na rozprawie apelacyjnej wniosku o przeliczenie świadczenia – tut. Sąd w pierwszej kolejności zauważa, że jako „nowy wniosek” nie został on przekazany organowi rentowemu do rozpoznania, jedynie z tej przyczyny, że jest on oczywiście niezasadny, gdyż w świetle przepisu art. 111 ust. 1 pkt 2 powołanej na wstępie ustawy emerytalno – rentowej wysokość emerytury, oblicza się ponownie w sytuacji wskazania podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z

20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury, albo o ponowne ustalenie emerytury.

Wskazane przez skarżącego dziesięciolecie wykracza poza okres 20 lat kalendarzowych, poprzedzających zarówno rok zgłoszenia wniosku o przyznanie emerytury, jak i o jej ponowne jej przeliczenie. Wniosek bowiem w pierwszej sprawie (o emeryturę) został zgłoszony 7 lipca 2003r., drugi natomiast na rozprawie apelacyjnej w tut. Sądzie , która odbyła się 29 listopada br.

W tym stanie rzeczy apelacja nie mogła odnieść pożądanego skutku, a to wobec braku podstaw, zarówno faktycznych jak i prawnych do jej uwzględnienia, dlatego orzeczono jak w wyroku na podstawie art. 385 kpc.

Zarządzenie :

1. (...)

2. (...)